

Viorica Mureșan

Viorica Mureșan, născută la Brașov, 24 ianuarie 1947, este absolventă a Facultății de Filologie din cadrul Universității Babeș-Bolyai din Cluj, secția limba română (1965-1970) și limba franceză (1970-1976). Între 1978-1979 a fost detașată împreună cu soțul (Mureșan Ioș) în Vietnam la Hanoi, Institutul de Limbi Științe, unde a predat anul pregătitor de limba română studenților vietnamezi care veneau la studii în România. Activitatea ei profesională este legată de învățământul clujean. A fost profesoară de limba română și limba franceză, bibliotecară, director educativ. A obținut gradul I cu bucurarea „Opera poetică a lui Alexandru Philippide”. Ultima poziție pe care a ocupat-o a fost la Liceul Avram Iancu din Cluj-Napoca, profesoară de limba română clasele V-XII (1990-2004). O dată cu ieșirea la pensie, în 2004, și-a dezvoltat pasiunile pentru artă, poezie și filosofie. Îndeosebi pentru consilierea filosofică existențială. Adresa de email: muresanviorica17@gmail.com

Între cer și pământ, numai suflet și gând

Volumul de poezie cu titlul „Iubirea ca un vis infinit dăruit unei clipe”, publicat de Sandu Frunză la editura Eikon, București, 2023, îmi apare pendulând între aceste coordonate, exprimate în titlul articolului. El este reprezentativ pentru momentul de grație în care un spirit ales poate ajunge la poezie ca expresie emblematică a gândirii și simțirii sale.

Potrivit titlului volumului, iubirea este un - vis infinit -, cu alte cuvinte ea este singura noastră cale de acces spre Eternitate. În viața noastră de pământeni cu destinul efemer, ea ține cu adevărat o clipă, clipe pe care, cred eu, o trăim atât de intens, încât ni se deschid cerurile și ne marchează pentru tot restul existenței fizice și metafizice.

În volumul său de eseuri „Căutarea autenticității în era digitală, Eseuri despre poezie, filosofie și spiritualitate” publicat la Editura Eikon, București, 2023, Sandu Frunză observă că „trebuie

să ieși din tine, căci limitarea omului la formele inferioare ale practicilor mistice poate fi evitată și depășită doar dacă ne menținem în orizontul în care dragostea ne mai poate „salva”. E vorba

de semnificația „interpersonală a iubirii”, de „intensitatea transfiguratoare” (pag. 74). Conform concepției creștine iubirea, la fel ca adevărul, are puterea de a ne face liberi (pag. 77).

Ca filosof, Sandu Frunză rămâne omul pentru care rațiunea trebuie să domine existența noastră pentru a-i da valoarea și mai ales pentru a restabili echilibrul și armonia trăirilor noastre sufletești. Ca poet, el ne revelează faptul că urmărind istoria iubirii, care începe din vremuri aurorale și nu ne părăsește toată existența, ne situăm într-o nesfârșită poveste, noi suntem cei care trecem prin multe transformări sufletești sub imperiul iubirii.

În poezia „Sanctuar”, cu care debutează volumul de versuri, povestea începe în lumea mitică, unde fata cea frumoasă e văzută prin reflexia în oglinda izvorului, în preajma sanctuarului dacic. Ea este asemenea fetei-căprioară, adăpându-se în undele pure, imaginea trimițându-ne la Cântarea Cântărilor. Eul liric, un aed din străvechime, are o revelație divină a ei, într-o stare de extaz. Povestea se continuă cu imaginea fetei iubite din poezia „Fata”, care rămâne una mitică, o întrupare de vis dar o zeitate a naturii: „cu paltonul verde”. Imobilitatea de puterea gândului. Trăirile sufletești au o gradatie firească de la puritate, candoare, bunătate, dilatându-se la nivelul Universului, la iubire infinită. Este evidentă admirația lui Sandu Frunză pentru poezia de dragoste a lui Nichita, la care sentimentul cuprinde natura: „Și deodată-n jurul meu, natura / se făcu în cerc de-a dura...”

Iubita rămâne o prezență mitică: o zeitate solară, „un răsărit vesnic”, ea îi aduce o fericire neumbrită, e o zădă a primăverii: „Trage după sine tot albastrul cerului

/ Se ivesc ghiocelii de-a lungul marelui”, revelarea ei în însuși eul poetic trădează pe filosoful preocupat de cunoașterea de sine. În același timp, poezia „Dorințele nocturne” cred că ne prezintă ipostaza creștină a iubirii. Poetul pendulează între sacru și profan, trăirile sentimentului rămânând însă la nivelul sacrului. Astfel, trăirile erotice sunt pasionale, incandescente, dar de puritatea focului sacru (romantism eminescian): „Ca o flăcără ridicată până la cer / ardea în noaptea visului meu”.

Așteptarea, emoția, sentimentul cuprind întreg Universul, și mi se pare că ne putem gândi la Camil Petrescu, respectiv la „Ultima noapte de dragoste întâia noapte de război”, în care Ștefan Gheorghidu este convins că iubirea adevărată este o chestiune de viață și de moarte. În consecință, trăirea intens metafizică a iubirii este evidentă: „Toată apa lacului nu putea stinge trupul meu / înveșmântat în așteptări / mai puternice decât iubirea și moartea”. Iubita e un spirit pereche și întrupchează iubirea mult visată. Comparațiile sunt transparente și sofisticate în același timp: „[...] În dimineața în care îmi spuneai / că nu te pot avea decât / ca pe o aripă de heruvim dansând pe scara cerului”.

Ca poet modern, Sandu Frunză se întâlnește în trăiri și rațiuni cu poetul filosof Lucian Blaga. Iubirea din poezia „Lumina mea”, este una platonicească, iar unirea celor doi este mitică, ei reprezentând metaforic ziua și noaptea, sau yin și yang. Mediul erotic care-l înspira permanent pe Sandu Frunză rămâne malul lacului, iar fata este asemănătoare cu o făptură din basme ca aceea din „Miron și frumoasa fără corp”. Ea este: „fără corp, fără gând, fără păcat”. Impactul erotic este unul de pu-

rificare a eului, de spălare a lui de toată întinăciunea lumii. Aici avem ipostaza creștinului pentru care iubirea este metafizică, chiar dacă ea pare adolescentină: „dulcea pasăre”. Ne întâlnim de data aceasta și cu ipostaza de narcis. Poetul filosof revine la rațiune și reprezintă în toată splendoarea ei gândirea și imaginea blagiană: „Eu, cu lumina mea, sporesc a lumii tăină”.

Sandu Frunză dispune cu ușurință de recuzita poetică, pe care o manevrează cu artă. Invocând ploaia, armonia ei, unirea celor doi devine unduire, căci existența noastră este o continuă unduire. Cei doi îndrăgostiți, reprezentând unirea Cerului cu Pământul, trăiesc plenar și bucuria pământeană a sentimentului, de data aceasta într-o mansardă, un loc emblematic al iubirii juvenile. Universul întâlnirii este însă enigmatic, într-o liniște metafizică. Jocul iubirii este un dans al umbrelor și scânteierii, oximoron din care se naște magia sentimentului. Dincolo de lumea concretă, iubirea devine o feerie metafizică, ancorând în vis și platonism, în mitic adeseori. Pierdut în trăirile sale, eul liric revine, aici, la imaginea romantică din mansarda tinereții în care Bărbatul e întunecat, între dorințe și înfrânări, se consumă, în timp ce ea rămâne lumina protectoare. Vorbeam despre un anume narcisism al eului poetic, ipostaza în care el însuși se află în centrul preocupărilor, raportându-se la iubită din perspectiva ei și din perspectiva importanței lui în relația de iubire. Titlul poeziei: „Cel mai frumos bărbat” este un exemplu. Și aici cadrul e unul romantic: singurătatea nopții, în care eul își transferă trăirile emoționale asupra naturii, a obiectelor înconjurătoare, natura însuflețită îi devine confidentă chiar.

Perspectiva este a iubitei, pentru care el este cel mai frumos bărbat. El se identifică cu ploaia, element simbolic, căci primește atributul creatorului de viață. Fste și de o frumusețe ideală, ca în basme, un făt-frumos. Ploaia devine partenera sufletească a iubitei care-l așteaptă pe „cel mai frumos bărbat”. Cadrul poveștii de dragoste rămâne mansarda, dar aceasta devine centru al Universului. Trăirea sentimentului este una metafizică: „trupul tău îmi pare o ploaie nesfârșită dând frumusețe unui vis”.

O poezie precum „Mi-e dor” sintetizează în imagini artistice complexitate și frumusețe acestui sentiment tipic românesc, dar atât de puternic exprimând starea permanentă a îndrăgostiților. Aici, Sandu Frunză, se întâlnește cu frumoasa expresie poetică a lui Horea Bădescu, din volumul Anonimus: „M-am trezit dat gândului la curțile dorului”. Mansarda rămâne locația simbolică a iubirii neconvenționale, a intimității, dar și a aspirației spre înalt. Ploaia rămâne element purificator. Melancolia exprimă sentimentul suferinței determinat de acel „dureros de dulce” -eminescian-.

O poezie ca „Să mor și să trăiesc în inima ta”, aduce nou în peisajul poetic al iubirii dorința eului liric de a depăși avaturile prin gândul morților eliberatoare. Inima e centrul ființei în care iubirea își găsește adevărata liniște. Ideea filosofică o găsim aici în dorința celor doi de a se uni la izvoarele iubirii. Neliniștea naște nesiguranță, vulnerabilitatea iubirii. Dorința eului liric este să rămână în inima ei, să se identifice cu ea: „Știu cu umbra ta / în mintea

mea / Ca un cioban cu mioara lui / discutând despre moarte / și-n pieptul meu nu bate decât inima ta." Desigur, recunoașteți aluzia la Crezul ciobănașului moldovean. Poezia „Nu știu” pune o problemă esențială a eului liric: cum ar fi lumea fără iubire?! Astfel, se scot în evidență minunile săvârșite de divinitate, cele care reușesc să creeze armonia perfectă în tot și în toate. Peisajul familiar este descris cu talentul unui creator desăvârșit: cântecul păsărilor, pacea dimineților orașului, pescarii cu unelte improvizate pe malul lacului, chipul iubitei imprimat în oglinda lui într-o eternitate. Pe acest fond, o atitudine inedită o reprezintă în poezia aceasta revolta voalată împotriva izgonirii noastre din propria viață, de către Spațiul Digital. Salvarea vine doar de la Dumnezeu, cu puterea Lui ocrotitoare, a iubirii împlinite.

În „Cineva ca tine” eul poetic constată laconic: „Cineva trebuia să mă iubească și pe mine.” O stare de surescitare asemănătoare nervilor de primăvară bacovieni îl determină să se vadă „Părăsit de destin”, rămas doar în grija lui Dumnezeu și a femeii iubite. Lumea pare să se nască dintr-o singură îmbrățișare, într-un singur fior al ființei, ca-n lirica de dragoste blagiană. În poemul „Niciodată” iubirea e cea care se concentrează asemănător cu formula eminesciană „Clipa cea repede / ce ni s-a dat”. Eul liric crează o imagine artistică a dansului vieții, dominat de cântecul de dor. Amintirea immortalizează iubirea. În „Frumos veștmânt” trupul iubitei poartă însemnele maturității „ca pe niște tatuaje heraldice”. El își exprimă bucuria de a visa, de a trăi, de a iubi, împreună cu iubita. Îmbrățișarea transformă lumea într-o catedrală în care nu există păcat. Clipa minunată e

măsurată de trupul iubitei, „frumos ca un gând de primăvară”. „În grădină”, o altă poezie din volum, ne prezintă ipostaza de măr din Grădina Raiului, jumătate mușcat de o gură divină, jumătate putrezind în pământ. Grădinarul lasă fiicei lui: „merele, pietrele” (înțelepciunea milenară).

„Sufletul meu fericit” prezintă condiția fericirii, ce presupune ca iubita să-i fie complice în simularea bucuriei zilnice. O imagine inedită este modul sufletului de a iubi viața celorlalți ca pe propria viață, totul fiind pictat pe un zid invizibil, citibil doar de un duh îmblânzit de „iubirea ca un vis infinit dăruit unei singure clipe”.

„În goliciumea ta ca o carte de poezie”, avem ipostaza pictorului, pe o pânză imaginată, pictând ca un îndrăgostit chipul femeii iubite, în timpul întâlnirilor dintre Eros și Agape. Iubita rămâne o unduire continuă prin ceața plăcerilor difuze. Consecința actului de iubire rămâne fângăduința celor doi, că niciodată iubirea nu va muri, că vor consuma total clipele pe altare numai de ei știute. Iubirea lui o va hrăni până dincolo de orizont, în eternitate. Lumina ochilor ei domină înlăuntrul lui. Eul liric renaște la o nouă viață înmugurind. Cei doi formează un corp comun: „parcă ai crescut din mine, / ca un trup de taină”. În mod firesc el o redă lumii cu „goliciumea... frumoasă / ca o carte de poezie deschisă”.

Volumul se încheie cu un splendid poem intitulat „Încântarea cântărilor”, în care poetul redefineste sentimentul magic al iubirii, aducând argumente în favoarea titlului „Iubirea ca un vis infinit dăruit unei clipe”. Așa cum se întâmplă de-a lungul întregului volum, imaginile mitice abundă: „Ca un înger de dorință / se plimba prin grădina cu trandafiri”; apariția Evei care emana iubi-

re irezistibilă și a lui Adam care s-a lăsat ispitit „în vraja visului”, astfel încât iubirea rămâne: „O încântare a cântărilor / vibrând suflet lângă suflet”. Prin volumul său de debut ca poet, filosoful și eseistul Sandu Frunză a ajuns la plinătatea capacităților sale creatoare, care se pot exprima cel mai bine într-un paradis al ideii de iubire.

— — — — —

Viorica Mureșan

Între cer și pământ, numai suflet și gând

Volumul de poezie cu titlul “Iubirea ca un vis infinit dăruit unei clipe”, publicat de Sandu Frunză la editura Eikon, București, 2023, îmi apare pendulând între aceste coordonate, exprimate în titlul articolului. El este reprezentativ pentru momentul de grație în care un spirit ales poate ajunge la poezie ca expresie emblematică a gândirii și simțirii sale.

Potrivit titlului volumului, iubirea este un - vis infinit -, cu alte cuvinte ea este singura noastră cale de acces spre Eternitate. În viața noastră de pământenii cu destinul efemer, ea ține cu adevărat o clipă, clipa pe care, cred eu, o trăim atât de intens, încât ni se deschid cerurile și ne marchează pentru tot restul existenței fizice și metafizice.

În volumul său de eseuri “Căutarea autenticității în era digitală, Eseuri despre poezie, filosofie și spiritualitate” publicat la Editura Eikon, București, 2023, Sandu Frunză observă că “trebuie să ieși din tine, căci limitarea omului la formele inferioare ale practicilor mistice poate fi evitată și depășită doar dacă ne menținem în orizontul în care dragostea ne mai poate salva”. E vorba de semnificația ”interpersonală a iubirii”, de “intensitatea transfiguratoare” (pag. 74). Conform concepției creștine iubirea, la fel ca adevărul, are puterea de a ne face liberi (pag. 77).

Ca filosof, Sandu Frunză rămâne omul pentru care rațiunea trebuie să domine existența noastră pentru a-i da valoarea și mai ales pentru a restabili echilibrul și armonia trăirilor noastre sufletești. Ca poet, el ne revelează faptul că urmărind istoria iubirii, care începe din vremuri aurorale și nu ne părăsește toată existența, ne situăm într-o nesfârșită poveste, noi suntem cei care trecem prin multe transformări sufletești sub imperiul iubirii.

În poezia “Sanctuar”, cu care debutează volumul de versuri, povestea începe în lumea mitică, unde fata cea frumoasă e văzută prin reflexia în oglinda izvorului, în preajma sanctuarului

dacic. Ea este asemenea fetei-căprioară, adăpându-se în undele pure, imaginea trimițându-ne la *Cântarea Cântărilor*. Eul liric, un aed din străvechime, are o revelație divină a ei, într-o stare de extaz. Povestea se continuă cu imaginea fetei iubite din poezia “Fata”, care rămâne una mitică, o întrupare de vis dar o zeităte a naturii: “cu paltonul verde”, înnobilită de puterea gândului. Trăirile sufletești au o gradație firească de la puritate, candoare, bunătate, dilatându-se la nivelul Universului, ca iubire infinită. Este evidentă admirația lui Sandu Frunză pentru poetica de dragoste a lui Nichita, la care sentimentul cuprindea natura: “Și deodată-n jurul meu, natura / se făcu în cerc de-a dura...”

Iubita rămâne o prezență mitică: o zeităte solară, “un răsărit veșnic”, ea îi aduce o fericire neumbrită, e o zână a primăverii: “Trage după sine tot albastrul cerului / Se ivesc ghiocei de-a lungul malului”, revelarea ei în însuși eul poetic trădează pe filosoful preocupat de cunoașterea de sine. În același timp, poezia “Dorințele nocturne” cred că ne prezintă ipostaza creștină a iubirii. Poetul pendulează între sacru și profan, trăirile sentimentului rămânând însă la nivelul sacrului. Astfel, trăirile erotice sunt pasionale, incandescente, dar de puritatea focului sacru (romantism eminescian): “Ca o flacăra ridicată până la cer / ardeai în noaptea visului meu”.

Așteptarea, emoția, sentimentul cuprind întreg Universul, și mi se pare că ne putem gândi la Camil Petrescu, respectiv la “Ultima noapte de dragoste Întâia noapte de război”, în care Ștefan Gheorghidiu este convins că iubirea adevărată este o chestiune de viață și de moarte. În consecință, trăirea intens metafizică a iubirii este evidentă: “Toată apa lacului nu putea stinge trupul meu / înveșmântat în așteptări / mai puternice decât iubirea și moartea”. Iubita e un spirit pereche și întruchipează iubirea mult visată. Comparațiile sunt transparente și sofisticate în același timp: “[...] În dimineața în care îmi spuneai / că nu te pot avea decât / ca pe o aripă de heruvim dansând pe scara cerului”.

Ca poet modern, Sandu Frunză se întâlnește în trăiri și rațiune cu poetul filosof Lucian Blaga. Iubirea din poezia “Lumina mea”, este una platonică, iar unirea celor doi este mitică, ei reprezentând metaforic ziua și noaptea, sau yin și yang. Mediul erotic care-l inspiră permanent pe Sandu Frunză rămâne malul lacului, iar fata este asemănătoare cu o făptură din basme ca aceea din “Miron și frumoasa fără corp”. Ea este: “fără corp, fără gând, fără păcat”. Impactul erotic este unul de purificare a eului, de spălare a lui de toată întinăciunea lumii. Aici avem ipostaza creștinului pentru care iubirea este metafizică, chiar dacă ea pare adolescentină: “dulcea pasăre”. Ne întâlnim

de data aceasta și cu ipostaza de narcis. Poetul filosof revine la rațiune și reprezintă în toată splendoarea ei gândirea și imaginea blagiană: “Eu, cu lumina mea, sporesc a lumii taină”.

Sandu Frunză dispune cu ușurință de recuzita poetică, pe care o manevrează cu artă. Invocând ploaia, armonia ei, unirea celor doi devine unduire, căci existența noastră este o continuă unduire. Cei doi îndrăgostiți, reprezentând unirea Cerului cu Pământul, trăiesc plener și bucuria pământeană a sentimentului, de data aceasta într-o mansardă, un loc emblematic al iubirilor juvenile. Universul întâlnirii este însă enigmatic, într-o liniște metafizică. Jocul iubirii este un dans al umbrelor și scânteierii, oximoron din care se naște magia sentimentului. Dincolo de lumea concretă, iubirea devine o feerie metafizică, ancorând în vis și platonism, în mitic adeseori. Pierdut în trăirile sale, eul liric revine, aici, la imaginea romantică din mansarda tinereții în care Bărbatul e întunecat, între dorințe și înfrânări, se consumă, în timp ce ea rămâne lumina protectoare.

Vorbeam despre un anume narcisism al eului poetic, ipostaza în care el însuși se află în centrul preocupărilor, raportându-se la iubită din perspectiva ei și din perspectiva importanței lui în relația de iubire. Titlul poeziei: “Cel mai frumos bărbat” este un exemplu. Și aici cadrul e unul romantic: singurătatea nopții, în care eul își transferă trăirile emoționale asupra naturii, a obiectelor înconjurătoare, natura însuflețită îi devine confidentă chiar. Perspectiva este a iubitei, pentru care el este cel mai frumos bărbat. El se identifică cu ploaia, element simbolic, căci primește atributul creatorului de viață. Este și de o frumusețe ideală, ca în basme, un făt-frumos. Ploaia devine partenera sufletească a iubitei care-l așteaptă pe „cel mai frumos bărbat”. Cadrul poveștii de dragoste rămâne mansarda, dar aceasta devine centru al Universului. Trăirea sentimentului este una metafizică: “trupul tău îmi pare o ploaie nesfârșită dând frumusețe unui vis”.

O poezie precum “Mi-e dor” sintetizează în imagini artistice complexitatea și frumusețea acestui sentiment tipic românesc, dar atât de puternic exprimând starea permanentă a îndrăgostitului. Aici, Sandu Frunză, se întâlnește cu frumoasa expresie poetică a lui Horea Bădescu, din volumul *Anonimus*: ”M-am trezit dat gândului la curțile dorului”.

Mansarda rămâne locația simbolică a iubirii neconvenționale, a intimității, dar și a aspirației spre înalt. Ploaia rămâne element purificator. Melancolia exprimă sentimentul suferinței determinat de acel “dureros de dulce” -eminescian-. Starea de dor exasperant depășește Timpul și Spațiul. Dorul culminează cu asocierea focului nestins: “ca în Oda în metru antic”, eminescian.

O poezie ca ”Să mor și să trăiesc în inima ta”, aduce nou în peisajul poetic al iubirii dorința eului liric de a depăși avatarurile prin gândul morților eliberatoare. Inima e centrul ființei în care

iubirea își găsește adevărata liniște. Ideea filosofică o găsim aici în dorința celor doi de a se uni la izvoarele iubirii. Neliniștea naște nesiguranța, vulnerabilitatea iubirii. Dorința eului liric este să rămâna în inima ei, să se identifice cu ea: “Stau cu umbra ta / în mintea mea / Ca un cioban cu mioara lui / discutând despre moarte / și-n pieptul meu nu bate decât inima ta.” Desigur, recunoașteți aluzia la Crezul ciobănașului moldovean. Poezia “Nu știu” pune o problemă esențială a eului liric: cum ar fi lumea fără iubire?!. Astfel, se scot în evidență minunile săvârșite de divinitate, cele care reușesc să creeze armonia perfectă în tot și în toate. Peisajul familiar este descris cu talentul unui creator desăvârșit: cântecul păsărilor, pacea dimineților orașului, pescarii cu unelte improvizate pe malul lacului, chipul iubitei imprimat în oglinda lui într-o eternitate. Pe acest fond, o atitudine inedită o reprezintă în poezia aceasta revolta voalată împotriva izgonirii noastre din propria viață, de către Spațiul Digital. Salvarea vine doar de la Dumnezeu, cu puterea Lui ocrotitoare, a iubirii împlinite.

În “Cineva ca tine” eul poetic constată laconic: “Cineva trebuia să mă iubească și pe mine.” O stare de surescitare asemănătoare nervilor de primăvară bacovieni îl determină să se vadă “Părăsit de destin”, rămas doar în grija lui Dumnezeu și a femeii iubite. Lumea pare să se nască dintr-o singură îmbrățișare, într-un singur fior al ființei, ca-n lirica de dragoste blagiană. În poemul “Niciodată” iubirea e cea care se concentrează aemânător cu formula eminesciană “Clipa cea repede / ce ni s-a dat”. Eul liric crează o imagine artistică a dansului vieții, dominat de cântecul de dor. Amintirea immortalizează iubirea. În “Frumos veștmânt” trupul iubitei poartă însemnele maturității “ca pe niște tatuaje heraldice”. El își exprimă bucuria de a visa, de a trăi, de a iubi, împreună cu iubita. Îmbrățișarea transformă lumea într-o catedrală în care nu există păcat. Clipa minunată e măsurată de trupul iubitei, “frumos ca un gând de primăvară”. “În grădină”, o altă poezie din volum, ne prezintă ipostaza de măr din Grădina Raiului, jumătate mușcat de o gură divină, jumătate putrezind în pământ. Grădinarul lasă fiicei lui: “merele, pietrele” (înțelepciunea milenară).

„Sufletul meu fericit” prezintă condiția fericirii, ce presupune ca iubita să-i fie complice în simularea bucuriei zilnice. O imagine inedită este modul sufletului de a iubi viața celorlalți ca pe propria viață, totul fiind pictat pe un zid invizibil, citibil doar de un duh împlânzit de “iubirea ca un vis infinit dăruit unei singure clipe”.

“În goliciunea ta ca o carte de poezie”, avem ipostaza pictorului, pe o pânză imaginară, pictând ca un îndrăgostit chipul femeii iubite, în timpul întâlnirilor dintre Eros și Agape. Iubita

rămâne o unduire continuă prin ceața plăcerilor difuze. Consecința actului de iubire rămâne făgăduința celor doi, că niciodată iubirea nu va muri, că vor consuma total clipele pe altare numai de ei știute. Iubirea lui o va hrăni până dincolo de orizont, în eternitate. Lumina ochilor ei domină înlăuntrul lui. Eul liric renaște la o nouă viață înmugurind. Cei doi formează un corp comun: “parcă ai crescut din mine, / ca un trup de taină”. În mod firesc el o redă lumii cu “goliciunea ... frumoasă / ca o carte de poezie deschisă”.

Volumul se încheie cu un splendid poem intitulat “Încântarea cântărilor”, în care poetul redefinesc sentimentul magic al iubirii, aducând argumente în favoarea titlului “Iubirea ca un vis infinit dăruit unei clipe”. Așa cum se întâmplă de-a lungul întregului volum, imaginile mitice abundă: “Ca un înger de dorință / se plimba prin grădina cu trandafiri”; apariția Evei care emana iubire irezistibilă și a lui Adam care s-a lăsat ispitit “în vraja visului”, astfel încât iubirea rămâne: “O încântare a cântărilor / vibrând suflet lângă suflet”.

Prin volumul său de debut ca poet, filosoful și eseistul Sandu Frunză a ajuns la plinătatea capacităților sale creatoare, care se pot exprima cel mai bine într-un paradis al ideii de iubire.